

**Vedrørende en kommunes administration efter restprodukt-
bekendtgørelsen / genanvendelsesbekendtgørelsen**

*(Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 1480 af 12. december 2007 om
genanvendelse af restprodukter og jord til bygge- og anlægsarbejder)*

Kommunens henvendelse

En kommune har i brev af 7. maj 2009 til Miljøstyrelsen ønsket vejledning om, hvorledes man i sager om genanvendelsesprojekter skal administrere efter restproduktbekendtgørelsen § 7 henholdsvis miljøbeskyttelseslovens § 19. Der tages udgangspunkt i en sag, hvor der ønskes genanvendelse af restprodukt i kategori 3 til et bygge- og anlægsarbejde, der er karakteriseret som en plads.

Kommunen henviser til Miljøklagenævnets afgørelse af 28. april 2009, hvoraf det følger, at der ikke kan meddeles tilladelse efter miljøbeskyttelseslovens § 19 til genanvendelse af restprodukter (og jord) i kategori (1, 2 og) 3. Det findes betænkeligt i forhold til kommunens administrationspraksis på området.

Kommunen oplyser, at da restproduktet i den aktuelle sag, der tages udgangspunkt i, ikke kan overholde kravet i bilag 4 til kategori 2, er der søgt om særskilt tilladelse efter miljøbeskyttelseslovens § 19.

Kommunen er opmærksom på, at der efter bekendtgørelsens § 7 kan dispenseres fra reglerne om begrænsningerne i bilag 2 og 3, hvis det er anlægsteknisk begrundet og miljømæssigt forsvarligt.

Kommunen har hidtil vurderet, at der ikke er mulighed for at tage stilling til sager af tilsvarende art, hvor der ønskes genanvendelse af restprodukter i kategori 3 til anvendelse i anlæg, der ikke er optaget i bilag 3, der omfatter restprodukter i kategori 3.

Kommunen har vurderet, at det efter bekendtgørelsens § 7 er grænseværdierne i bilag 4, der hindrer, at restprodukt i kategori 3, kan anvendes i pladser uden tilladelse, jf. bilag 2.

Kommunen henviser til tekstuddrag fra et udkast til vejledning fra Miljøstyrelsen om genanvendelse fra 2002. Udkastet angiver som eksempel på en anlægsteknisk begrundelse for en dispensation en overskridelse fra højdekravet på en 1 meter for restprodukter i veje til udligning af lavninger i landskabet. Udkastet nævner også, at der ikke kan dispenseres fra grænseværdierne i bilag 4. Såfremt restproduktet eller jorden ikke kan overholde grænseværdierne i bilag 4, kan restproduktet eller jorden stadigvæk genanvendes i projekter, men det kræver en konkret vurdering og en tilladelse efter § 19 i miljøbeskyttelsesloven.

Miljøstyrelsens vejledende udtalelse

Miljøstyrelsen skal fremhæve, at styrelsen alene udtaler sig vejledende med forbehold for en afgørelse i en konkret klagesag ved Miljøklagenævnet eller ved retten.

Miljøstyrelsen kan som svar på kommunens henvendelse og i forlængelse af Miljøstyrelsens foreløbige svar af 10. juli 2009 vejledende udtale, at i sager om genanvendelse af restprodukter og jord skal det rent systematisk først vurderes, om der er tale om et projekt, der er omfattet af et krav om godkendelse efter miljøbeskyttelseslovens § 33. I givet fald skal der indhentes en sådan godkendelse.

Er der ikke tale om et sådant projekt, skal det vurderes, om projektet omfattes af kravet om tilladelse efter miljøbeskyttelsesloven § 19.

Hvis projektet omfattes af kravet om tilladelse, vil det skulle vurderes af kommunen med henblik på, om der kan meddeles den fornødne konkrete tilladelse under samtidig fastsættelse af relevante vilkår.

Et krav om konkret tilladelse er imidlertid unødvendigt, hvis et genanvendelsesprojekt falder ind under restproduktbekendtgørelsens område. Bekendtgørelsens anvendelsesområde angives i §§ 1- 3.

Miljøstyrelsen finder, at det må lægges til grund ved Miljøklagenævnets afgørelse af 28. april 2009, at genanvendelse af restprodukter og jord af kategori 1, 2 og 3 til bygge- og anlægsarbejder er udtømmende reguleret ved reglerne i restproduktbekendtgørelsen og at miljøbeskyttelseslovens § 19 ikke kan benyttes i sager om tilladelse til genanvendelse af restprodukter og jord i kategori 1,2 og 3 inden for bekendtgørelsens anvendelsesområde.

Konkret tilladelse efter miljøbeskyttelsesloven § 19 kan og skal således ikke gives, hvis et genanvendelsesprojekt falder ind under restproduktbekendtgørelsens område. Bekendtgørelsens anvendelsesområde angives i §§ 1- 3.

Hvis der ønskes genanvendt restprodukter, der falder udenfor kategori 1, 2 og 3, som er defineret i bilag 4, vil restproduktet alligevel godt kunne indgå i

et genanvendelsesprojekt, idet det i så fald kræver en konkret tilladelse efter lovens § 19, som det også fremgår af tekstuddraget fra det udkast til vejledning, som kommunen refererer til. Tilsvarende hvis der er tale om et projekt, der falder uden for bekendtgørelsens definition af bygge- og anlægsarbejder i § 2, nr. 4.

Bekendtgørelsens § 7 om kommunens dispensationsmulighed finder anvendelse på de konkrete projekter, der i øvrigt ville være omfattet af bekendtgørelsen og reglerne for tilladt genanvendelse, bortset fra at projektet ikke er i overensstemmelse med reglerne om genanvendelsesbegrænsningerne i bilag 2 og 3. Begrænsningerne består i, at der i bilag 2 og 3 angives, hvilke bygge- og anlægsarbejder restprodukter og jord i kategori 2 og 3 må bruges til og hvilke forholdsregler herunder om dimensionering, der i øvrigt skal tages i forbindelse med anvendelsen til de forskellige bygge- og anlægsarbejder.

Kommunen vil derfor eksempelvis kunne dispensere fra f.eks. den begrænsning, der betyder, at restprodukt i kategori 3 ikke efter de generelle regler må anvendes i pladser. Kommunen kan altså konkret gennem en afgørelse om dispensation gøre det muligt at anvende et restprodukt i kategori 3 til genanvendelse i en plads, hvis det er anlægsteknisk begrundet og miljømæssigt forsvarligt, og hvis fastsatte vilkår overholdes.

Kravet om en anlægsteknisk begrundelse for meddelelse af dispensation har, som det også kan udledes af tekstuddraget fra det udkast til vejledning, som kommunen refererer til, primært som formål at hindre "skjult" deponering ved i forbindelse med en dispensation at søge et større volumen indbygget i projektet end der er behov for.

Kravet om, at det skal være miljømæssigt forsvarligt, når kommunen træffer afgørelse om dispensation, vil skulle sikres på baggrund af samme risikovurdering og ud fra samme hensyn, som kommunen ville skulle tage, såfremt der var tale om en konkret sag om tilladelse efter lovens § 19.

Tilsvarende vil de vilkår, som kommunen kan sætte ved afgørelse om dispensation, ikke adskille sig fra vilkår, som kommunen for samme forhold ville kunne sætte ved meddelelse af en konkret tilladelse efter lovens § 19.

Miljøstyrelsen finder ikke, at der i de særlige sager, hvor der måtte være truffet afgørelse om tilladelse efter miljøbeskyttelsesloven § 19, stk. 4 i stedet for afgørelse om dispensation fra visse begrænsninger efter restproduktbekendtgørelsen § 7, vil være anledning til at ophæve eller revurdere meddelte afgørelser. Der tages herved især i betragtning at der ikke efter den hidtidige praksis har været tale om nogen forskel af betydning for borgerens mulighed for genanvendelse i forhold til fremtidig praksis, da rammerne for myndighedens risikovurdering og hensynet bag afgørelse vil resultere i samme mulighed for borgeren for at få gennemført et givent genanvendelsesprojekt.

Der vil ikke kunne klages over kommunens afgørelse efter bekendtgørelsens § 7. Det følger af reglerne om klageadgang i restproduktbekendtgørelsen § 14.

Nærværende brev vil blive tilsendt kommunerne til orientering, idet flere kommuner har rettet henvendelse om samme problemstilling. Ligeledes vil virksomheder, der også har rettet henvendelse til Miljøstyrelsen herom, blive orienteret. Brevet er også lagt på Miljøstyrelsens hjemmeside til orientering for eventuelle interesserede.